

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Jesus Christus stabiliit Imperium suum in mundo, quando non
ampliùs visibilis erat mundo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

JEsus Christus stabilii Imperium suum in mundo, quando non amplius visibilis erat mundo.

ARTICULUS V.

Ingeus miraculum, quod JEsus Christus infirmus in vita, imperet velut omnipotens post mortem suam.

QUIS est hic Princeps, qui cum adeo infirmus apparuerit tempore vitæ suæ, tam potens exorsus sit imperium post mortem suam contra naturæ cursum? Siquidem videmus, cæteros omnes non imperare nisi tempore vitæ: Potentissimi quique, qui terrore confixerant universum, dum vixerant, nihil sunt nec faciunt amplius, dum vitâ exceßerunt. Salomon Regum maximus affirmavit: *Fui Rex in Israël*; id est, Rex fui, sed amplius non sum; breve admodum meum fuit imperium, & potentia mea, quæ apparuit mundo velut fulgur, evanuit velut umbra. Et hic, cujus potentia, quoad vixit, abscondita fuit velut umbra, post mortem suam prodiit quasi sol, è sinu auroræ crescens luculenter, & progrediens in mundo usque ad plenam meridiem gloriæ suæ; & majori cum splendore ipsius apparuit majestas, quando apparere desiit inter homines ipsius persona.

Quando imperasset in universa terrâ majori cum potestate & gloria, quam omnes Reges & Cæsares, ignominiosa ipsius mors debuerat esse sepulchrum & tu-

mulus omnium excellentiarum ejus, & nihil relinquere ipsi, nisi memoriam tam odiosam posteritati, ut nulla nisi per contemptum deinceps fieri debuissent de ipso verba: & oppositum prorsus videre erat, cum maximus hic contemptus gloriosum fuerit initium exaltationis ejus. Siquidem fatis vix cesserat per manus carnificum, in loco infami, in societate latronum, condemnatus per sententiam justitiæ, pro eo, ut acciperetur eorum more, qui sine tam tragico, tamque probroso clausere vitam, mox honorari cæpit velut Monarcha: fuit enim depositus in sepulchrum omnino novum, velut suum in palatium; duo insignes viri, Joseph, qui erat nobilis Decurio, & Nicodemus, qui erat Princeps Synagogæ, sibi ipsis imposuere munus, sacrum illuc comitandi funus, afferri jussis plurimis aromatibus, ad perfundendum odore suavissimo locum istum: collocati sunt milites ad ejus tumulum, velut stativum præsidium circa Principis solium. Quanta magnificentia, quantus splendor in ejus sepultura, cujus mors tam erat in-

Mors crispens sceptrum cunctis Principibus, consignat illud JEsu Christo.

famis, probrosa, obscura! Unde
 est, quod tota gens Judaica, quæ
 tantâ fuerat accensa in ipsum ra-
 bie non impediêrit hæc omnia?
 sed vinci ipsa incepit, dum cre-
 didit se vicisse.

Adorari fecit
 IESUM Chri-
 stum publica-
 tio crucis &
 probrosa
 mortis ejus.

Exin videre erat publicari ip-
 sius gloriam velut illam Dei im-
 mortalis; & allegata fuit ipsius
 crux, ipsius mors, ipsius ignomi-
 niæ, ipsius probra, in medio eo-
 rum, qui ea viderant, velut effi-
 cacissima media & motiva ad
 conciliandos ipsi supremos hono-
 res; & occulta quædam virtus
 persuasit mundo contra omnem
 verisimilitudinem, ut universus
 orbis amplecteretur hanc fidem,
 sicque ipsius imperium dilatatum
 fuerit in omni terra: fateor, non
 tantum complecti hoc in se ni-
 hil humani, sed insuper nil esse,
 ex quo majori cum splendore ef-
 fulgeat potentia Dei.

Verum ita est, dicebam ipsi,
 quod Deo sic placuerit sapien-
 tiam confundere humanam. Re-
 gnum IESU Christi est regnum
 gratiæ; nunquam id melius sta-
 bilitum est, quam supra ruinas
 naturæ: continua & nunquam
 intermissa est pugna naturam in-
 ter & gratiam; quando natura
 tenet imperium, succumbit gra-
 tiæ, sicut accidit in omnibus
 mundi servis, & quando gratia
 obtinet sceptrum; oportet suc-
 cumbere naturam, ipsamque de-
 strui, sicut contingit in servis

Dei. Oritur admiratio, quod
 ipsos nunquam non adoriantur
 millenæ calamitates, quodque
 omnia tam inauspicato ipsis suc-
 cedant omine secundum natu-
 ram, ut infelicissimorum accen-
 seantur numero in terris; sed ex
 hoc ipso maximum faciunt pro-
 fectum & referunt fructum ex
 parte gratiæ: quælibet calami-
 tas, quæ nobis videtur destrüere
 illos, est victoria gratiæ supra
 naturam, quæ semper debilita-
 tur, & quando tota destrücta est,
 est gratiæ triumphus & absolu-
 tum imperium spiritus Dei; &
 huc qui pervenerunt, sunt in re-
 gno IESU Christi.

Quam opposita est conditio ^{Magna oppo-}
 servorum DEI & servorum ^{sitio inter ser-}
 mundi! hi prosperitates suos fi- ^{vos Dei, & il-}
 niunt cum vita sua, & inveni- ^{los mundi.}
 unt ibi initium æternarum
 suarum calamitatum; & illi fi-
 niunt afflictiones suas cum vita
 sua, & inveniunt in hoc sine
 principium æternæ felicitatis suæ.
 Felices humiliationes tam parvi
 temporis mox finiendæ, quas
 excipiet gloria finienda nun-
 quam! Et sic res agitur coram
 oculis nostris, quin ponderemus,
 ipsamque cordi habeamus: nam
 qui haberet, protinus videret il-
 lud, quod regnare nuncupamus
 in hoc mundo, splendere digni-
 tatibus, seque attollere super om-
 nes, viam esse, quâ ad nostrum
 pertingamus nihilum; & id,
 quod

quod appellamus obrui miseris, & non nisi male ominatos habere eventus, esse viam, quam Iesus Christus stravit & aperuit nobis ad conscendendum summum verticem gloriæ; esse viam, quam omnes ambulaverunt Sancti, & per illam obtinuerunt possessionem regni.

Imperator Arcadius & Eudoxia ipsius conjux regnabant in mundo non minus gloriâ coronati, quam prosperitate inflati, dum magnum illud Ecclesiæ Orientalis lumen sanctus Joannes Chrysostomus obruebatur laboribus, quos zelus gloriæ Dei & salutis animarum, pro utilitate gregis, ipsius imponebat humeris. Zelus ipsius videbatur ignitus nimium pluribus in aula magnatibus, quibus odio est veritas quæ adulari nescit: mirifica ipsius libertas in arguendis ac increpandis vitiis eoque displicebat Imperatrici, ut lethalem in ipsum conciperet indignationem, & ejusmodi concitaret persecutionem, quam persuadere sibi quis potest fabrefieri posse à potestate tam absoluta, & quidem obcæcato animi impetu præoccupatâ.

Mirabilis triumphus S. Chrysostomi post persecutionem & mortem ipsius.

Post plures ipsi intentatas & ab eo toleratas injuriarum tempestates, quibus obruebatur eo consilio. Ut ipsemet discederet ad quarendum pacem in fuga sua, videns Imperatrix, ipsum

hanc in sua invenire patientiâ, ablegavit illum in exilium, in angustum quandam locum Armeniæ, cui alia non est eminentia, nisi quod honoratus fuerit tanti viri præsentia. Et in hoc exilio dilectam suam invenit patriam, felicissimè pœnosam finiens vitam, totus onustus palmis, quas ipsa demetere & reportare fecit ipsum in omnibus pugnis suis. Hucusque non fuerant, nisi tribulationes, nisi persecutiones, nisi contemptus, nisi injuriæ, nisi minæ, & omnis generis miseræ; sed quod sequitur, non sunt nisi honores, nisi gloriæ, nisi triumphus. Tenuit nimirum iter divini sui Magistri Chrysostomus, persecutionibus, sicut ipse exagitatus usque ad mortem, & exin regnare incipiens in morem Monarchæ, velut ipse, ab instanti mortis.

Siquidem quamprimum DEUS vindictam mortem ejus. us suas in aciem eduxit copias, & omnia ad ulciscendam mortem servi sui concitavit elementa: horrenda namque dilapsa est grandinis copia, supra civitatem Constantinopolim, velut tot spicula, evibrata in ipsos à cælo in æquissima sua iracundia: quatuor post dies citata est infelix Eudoxia ad comparendum coram judicio Dei, & reddendum rationem de vita à se extincta, quæ sola majoris erat pretii, quam cætera omnia sui imperii; & ipse.

& ipsemet Imperator Arcadius non longè post eadem cum ipsa subire coactus est fara.

Reliquia ip-
sius non pos-
sunt trans-
portari.

Quandoquidem sanctus Joannes Chrysostomus semper vivens & regnans in corde charissimi sui gregis, tanto succendebat ipsos desiderio, fruendi ipsius præsentia, & saltem ipsius possidendi corpus, abripiente sibi cælo illius animam, catervatim accedunt Imperatorem Theodosium juniorem, supplicem ipsi præsentantes libellum exaratum suis supra faciem lachrymis, elata declamatum voce per gemitus & clamores populi: Restituatur nobis thesaurus noster, reddatur nobis charissimus pastor noster; Theodosius obsecraturus ipsis, ablegavit nonnullos è Senatoribus, quibus in mandatis dedit, ut pretiosa & sacra hæc Constantinopolim transferrent sanctissimi viri Lipsana. Vadunt, omnem adhibent conatum sed impossibile ipsis erat dimovendi illa è loco.

Niephorus
l. 14. c. 24.

Soerat. l. 7.
c. 24.

Theodoret.
l. 5. c. 36.

Baron. an.
438.

Theodosius attonitus & commotus ex abnutu, ex repulsa sibi facta à sancto, cogitavit secum, quid faciendum, ut adducerent ipsum ad hoc, quatenus suam se vellet dignari & honorare præsentia. Init consilium cum Proculo successore Chrysostomi in sede Constantinopolitana, & pluribus aliis sanctis & sapientibus viris, ipsisque dicit, statuisse,

se scribere Sancto quasi adhuc viveret, & porrigere ipsi humillimum codicillum supplicem, in quo post factam honoris reparationem, & petitam injuriarum à parentibus suis acceptarum veniam efflagitaret instantissime, quatenus reverti dignaretur Constantinopolim, receptorus ibi solemnes cum magnificentia applausus sibi debitos, suamque reascensurus Cathedram, è qua iniquissime fuerat ejectus. Egregium hoc approbatum fuit consilium, & quantocyus executioni mandatum.

Afferretur epistola Imperatoris S. Chrysostomo; legati collocant ipsam maxima cum veneratione supra sacrum ipsius corpus, & prostrati ante ipsum flexo in terram prophete obsecrant, ne obseret aures Monarchæ huic sibi devotissimo, & toti suo gregi amore sui vehementer accenso, instantissime supplicantibus. Quatenus Ecclesiam suam consolari suam velit præsentia. Annuit illis & amoveri se sinit absque difficultate; supponunt humeros pretioso huic thesauro deportando Presbyteri, præcedit Cleri sacer ordo, replens æthera carminibus lætitiæ, gratiarum actionis Deo, & encomiorum magni hujus Sancti: innumerabilis hominum multitudo adjungit se comitem, accensas torquens manibus faces, & splendido hoc appa-

Opus magna
pietatis con-
fectum à
Theodosio
Juniore.

Th
gl
pe
fo

hoc apparatu Calcedoniam usque deducit ipsum, quò accesserat Imperator Constantinopoli cum Senatu & Episcopo, nobilibus & totius civitatis Magnatibus ad excipiendum illum. Videbatur terræ induisse cælum, mirum in modum resplendens gloriâ Dei, tot videre erat accensa lumina, quæ velut totidem erant firmamenti sidera; videbatur sibi quisque novenis Angelorum interesse choris, demulsus suavitate harmoniæ cælestis; & quilibet credebat se Paradisum jam tenere, inebriatum torrente æternarum ipsius deliciarum; tanto demulcebantur in cordibus suis gaudiorum cumulo.

Translatio
gloriosi corporis S. Chryso-
stomi,

Ubi attigerat pretiosum hoc corpus Thracii ostium Bosphori, impositum est magna cum reverentia Imperatoris triremi. Mox Pontus magis honoratum, quam oneratum sacro hoc deposito se æstimans & quasi alia ex parte illectus clangore tubarum tranquille & velut in triumpho portabat illud: interim venti volentes quoque ex parte sua huic contribuere magnificentiæ, levem quandam concitarunt tempestatem, quæ alio carebat effectu, nisi quòd navigiis utrobique dissipatis, reliquerit triremem regiam in medio cæterarum omnium, quæ componebant velut coronam hacque cin-

gebant illam. Non diu autem manens in hoc statu, abscedit subito, impulsus vento impetuoso & deducta à manu Dei, vel potius stimulata ab ardenti viri sancti, quem portabat, zelo, ferebatur rectâ versus vineam pauperis viduæ Theognostes, cujus susceperat defensionem contra tyrannidem Imperatricis Eudoxiæ, velut si cælum demonstrare voluisset approbationem, quam dabat gloriosæ illi actioni, porrigens ipsi hujus victoriæ palmas, in actu ipso sui triumphi.

Ventis mox omnibus pacatis, s. Chryso-
& mari tranquillitati suæ restitu-
mus mortuus
to, omnes se congregant trire-
reponitur in
mes, & feliciter appellunt Con-
sedem suam,
stantinopolim, quæ maximo & pacem dat
cum desiderio expectat charissi-
populo.
mi sui pastoris adventum, tota
disposita recipere ipsum omni
sibi possibili cum splendore,
pompâ, magnificentia. Impera-
toris Rhedâ in suam devectus
Ecclesiam, fuit à Proculo reposi-
tus in solium suum Episcopale,
interim universo populo, qui
confertim impleverat Ecclesiam,
altum acclamante: Resume tu-
um locum, ô charissime noster
Pater, reside iterum in tua Ca-
thedra, & esto semper Episcopus
noster. Proculus ipsemet & plu-
res alii attestantur, audisse se ex
ore Sancti plenissima hæc pa-
terno amore verba: *Pax vobis.*

Hæc

Hâc ratione Jesus Christus regnat, hâc ratione regnare facit suos; ipsorum regnum non est de hoc mundo; quamdiu hic sunt, accipiuntur velut servi, & quamdiu conspiciuntur, despiciuntur. Sed quando non amplius spectantur in mundo, tunc dominium obtinent, & evadunt supremi Monarchæ mundi. Nonne enim videntur non solum populi, sed supremæ mundi potestatis se prosternere ad pedes eorum, ad præstanda ipsis homagia?

O Jesu! quis non admirabitur majestatem imperii tui? Tu stabilisti illud in mundo absque armis, absque divitiis, absque eloquentia, & absque indulgentia; & absque his omnibus dilatatum est in universo orbe, & cunctis labentibus sæculis, eadem subsistit cum potestate, substrata pedibus suis tenens sceptrum, & Regum terræ diademata. Veruntamen ipsius magnificentia carnis non patet oculis, cum tota conclusa sit in interiori, & potissima ipsius ornamenta sint humilitas, patientia, charitas, & cæteræ virtutes omnes, quas nihili facit mundus.

O vanæ mundi fallaciæ, quan-

tum decipitis miseros mortales, quanto estis dignæ despiciatū! Melius est esse ultimum in regno Jesu Christi, quam primum in regno mundi. Imò conditio ultimi omnium servorum Dei, absque comparatione majoris est conditione primi & præcipui e Regibus terræ, si ipse non sit servus Dei. Siquidem cheu! quam citò humanæ tragœdia luditur & concluditur vitæ! Et quid prodest homini lusisse & tulisse hic personam illustrem paucis vitæ suæ momentis, si posthæc condemnetur ad ardens inter flammam devorantes in omnem æternitatem? & quid obest homini non egisse nisi personam pauperis, contempti, afflicti, persecutionibus oppressi, afflictionibus onerati, fluente brevissimo hoc vitæ momento, si regnabit posthæc beatus possessione boni infiniti, per cuncta sæculorum sæcula. Pondera hæc bene, & vide differentiam inter servos Dei, & misera mundi mancipia. Perpende hæc seriò, & cunctâ vitâ tuâ huic immorare & immorere cogitationi.

CON-